

LLETRES NUEVES

El profeta

Xuan Moreno

L'escritor atrinchérase nel so quartu enfarxopetáu de llibros y revistes. Tres de mercar una tonelada fueyes de papel, engrasó la vieya maquina y púnxose, esprítáu, a teclear, hasta'l puntu que, pa la so vecina —una vieya que pasaba los díes viendo la televisión— "Toles películes son de tiros, fía, qué vas facer, asina ta'l mundu..." sopelexaba a l'amiga de visita—. L'escritor, nel paecer del otru vecín, debía tar escribiendo un llibru gordu, una novelona comu «Guerra y Paz», pero de la paz "entá nun llegaron los capítulos". Home cultu, el vecín, ante les protestes de la so muyer, prohibió torgar l'Arte y la Cultura. Y asina, cinzolizango pudo l'escritor facer la so xera, día y nueche, nueche y día tracamundiaos, convirtiendo'l tiempu nuna bola densa, densa... una burbuxa al treviés de la qu'acollumbrar la Eternidá, y nella la Gloria, a la que, por tola lóxica celeste, diba empobinalu, bien encalzáu, la so artística calentura, que xorrecía.

Xorrecía comu una cosa sexual, ensin llendes, esbillábase so la blanca páxina comu chirлотu de láser, lletres y sílabes y pallabres y pallabres comu riada de protozoarios que facien xuntura na metafísica y xorrecien, xorrecien comu'l nuevu superhome en xestación... pues eso yera l'Arte pal Escritor: una xera sexual, bisexual, multisexual, increíblemente heroica... divina... Absoluta... sí.

si si si... páxina tres páxina, fueya d'un árbol na seronda cayien al suelu, al aire que les carretaba pal ríu, que les dexaba na mar salada que tapecía la riera... A esto, esautamente, llega a semeyase l'Arte: A la Natura, criyación de Dios, que yera precisamente l'Autor, el Taumatргу.

Y... ¿quién diba lleer la Pallabra de Dios? O... ¿qué ye, que la Pallabra de Dios ha sometese a los Dictaos Trafalcones de la Imprenta? ¿a les zunes llambeculos de la Crítica? ¿al escapatismu fatu de les llibrerías? ¿a les atristayaes estanterías de la Biblioteca Municipal?

L'escritor, tan sublimáu que yá nin falta tenía d'escribir pa ser un Poeta, comu Dios nun tien falta salir pela tele pa que toos sepian que ye la meyor de les Estrellones, tan asemeyaos yeren, tan collacios tan ún y dos, Un y Dios, Dios y l'Escritor, nuevu sopelexu de Dios na Tierra, abrió'l ventanu pa qu'entrare la nortuada a cortexar col fumu, que yera trupu, tan trupu que cási que valía pa facer borofña, y l'aire entró nun torbolín atómicu, tol aire del Universu esmucióse pel ventanu, ocupó tolos requexos del quartu, esbolingóse pel gargüelu l'escritor cimblando camín de los pulmones afogaos, pa tornalos naturalistes y l'Escritor camentó dar la so Obra al Mundu, neto a una tía guapa, y entós vio: que l'Airón, dueñu del quartu entamaba una evolución de la pila fueyes mecanografíes hacia l'esterior... l'aire fechu vientón de seronda emburriaba les fueyes pal ventanu, p'asoleyales, pa espublizales, pa que'l mundu supiere d'otru árbol desnudu, d'otru troncu collaciu de la biesca'l Cielu.

L'Escritor, de mano aterrexáu, foi n'escorribanda de les fueyes, de xuru que pa indica-yos el Camín qu'esnalaben nel remolín ente los edificios de siete pisos y amiyaben pal suelu comu xarazu... y l'Escritor, que naturalista dafechu, nun podía torgar les lleis de la Natura —¿y quién enxamás al torbolín punxo pilancos?— engabitóla garrando a puñaos les fueyes que quedaben, y soltóles pel ventanu, comu a palombines, esmarallándose nel aire espeso de la metrópoli, glayando al altu la lleva comu un dios cola voz del vientu a tolos transeúntes que s'aparaben mirando pal cielu coles boques abiertes... GONE WITH THE WIND!

¡CIUDADANOS!... ¡AHÍ VOS VA! ¡¡CULTURA, CULTURA, CULTURA!!

L'aire, al ras del asfaltu, siguíá ximelgando les fueyes, esmuciéndoles peles boques de les cantarielles, escondiéndoles comu gatos perbaxu los coches, escorriéndoles comu mures peles aceres... y aquelli qu'ente tolos ciudadanos plasmaos qu'adicaben la escena foi'l primeru en pañar una fueya escrita y dexó cayer nella los güeyos, pudo lleer, si sabía:

1

Yo profetizo l'esborofñamientu

Lleición de prehistoria nel branu

Xosé Ramón M. Ardines

Finando la cabera glaciación Würm, mentantu'l Dryas III, entamen escaecese les manifestaciones culturales magdalenienses; asítiense nel so llugar les epipaleolítiques que son, ensin dubia, grupos humanos magdalenienses nun procesu d'avezamientu a les nueves condiciones climátiques qu'adulces camuden cola desapaición del fenómenu glaciariu y pregliaciariu.

N'Asturies, onde'l paisaxe foi renováu dafechu y el territoriu ampliouse col desxelu y retirada de les nieves na zona media montañosa, el gran cazador magdaleniense dexa pasu al nuevu home aziliense que sigue viviendo nes mismes cueves o ocupa otru nuevu, mientres la gran caza desaparez... Yá facía más de venti riscos que nun se veíen curcios nin robos nes tierres baxes, na última salida al monte viere comu les cabres camudaben de llugar. El sol ca vegada taba más altu nel cielu y agora adientrabá tres pasos na cueva. Les algodinoses y blanques ñubes posaes nes rimas del monte abultaben tornar al aire. L'albanca enllenóse col murmullu del ríu y el ruxíu del airín ente les nozales. Una llóndruga somorguióse nes creces agües del desxelu y cola rosada dalgún cascoxu colaba seliquino ente les cáscares na antoxana de la cueva, onde unes llebres escucaben tímides los restos d'un xabalín, llástieren depriesa asustaes por un melandru; los caballos amedrentáronse al goler un raposu. L'home sortió de la cueva, esllagañóse y agüeyó pal cielu mientres s'espurría. Garró una piedra y tiró-yla a la llóndruga que desmenu se zampuxó nel ríu. De les barbes qu'escondíen les fornies mandíbules surdió una sorrisa. Empobinó selemente pela caleya arrodiada d'árboles que lu allegaría fasta la mar... Los más importantes yacimientos asturienses alcuéntrense nes cueves de la fastera llanica, siendo la del Penical en Nueva, la que proporcionó los elementos

líticos básicos que formen esta etapa cultural... La mar apigazábase na sablera, tovía taba peralta pa baxar a mariscar onde les roques, eso dio-y tiempu pa facer los preseos necesarios pal llabor y escoyer unos regodones, los que meyor s'amoldaben a les sos manes pa tallalos per una cara fasta dexar un picu llargu y forníu. La baxamar entamó dexar al descubiertu delles roques, l'ocle quedaba na sablera. La mañana diba templando, entró en calor y quitó'l pelleyu que-y cubría parte del cuerpu. Col arpón de madera termináu nun güesu talláu intentó pescar dalgún de los salmones qu'aportaben al ríu. Colos pelleyos que-y sirvien de vistimenta fixo una filoxa onde metería la pesca. Adientró na mar recoyendo bigaros, berberechos, de les roques arrincaba col regodón en forma de picu los muxones, oricios y sobre too llámpares, prestába-y meter el picu embaxu la cáscara qu'al saltar intentaba garrar nel aire cola filoxa pero cayía calumbándose. Anantia tornar pa la oriella somorguió la filoxa pa quita-y l'arena, al empar que caminaba agüeyó una fema na desembocadura del ríu que col cuerpu desnudu escalforiábase col agua que coles manes echaba so la tiesta. Mirábala, los sos güeyos agüeyaben ca movimientu, cada cachu del femenín cuerpu. Ella dio la vuelta espurriendo los brazos nel aire y violu, mirólu y dexóse cayer, la corriente arrastróla hacia la mar. Con mieu soltó la filoxa y coló na so ayuda, nel intre que se tiró al gua sortió ella sorridente, malpenes cubría pel pechu. El, daqué enraxonáu anició escorrelera pero escondióse-y metiéndose peles cueves de les roques; buscó per tol llugar pero nun algamó topala. Principiaba colar con murnia pal so abellugu cola pesca cuando surdió d'ente les peñes, allegóse-y coles manes na espalda, trayía daqué nelles. Sentólu nos regodones y enseñó-y un cachu perfinu de piedra que retocare mientras tuvo escondida. Acerco-y lu a la cara, él separtóse amedrentáu, afalagólu na tiesta y pasó-y l'utensiliu pela cara ente les babes fasta llega-y a la carne. Nun sintió'l dolor, agüeyaba pa la ñidia cara viéndose espeyáu nos verdes güeyos mentantu afalagaba los sedosos pelos prietos con rellumos de sol. Garrólu y llevólu al ríu y enseñó-y la cara reflexada y afeitada que tremaba na superficie, volvió sorrir. Tornaren al sable, él recoyó la filoxa y empobinaren per un senderu arrodiaáu vexetación a la gueta nueves playes, de nueves entraes a la mar. Nel concheru quedaren escaecíos los preseos de pesca... Mientras n'Europa tiéndese a les formes microfoliácees y xeométriques n'Asturies surge un instrumentu de tendencia macrolítica, talláu sobre regodón de cuarcita con una teunoloxía de tipu achelense. Culturalmente estos picos asturienses, así comu'l restu del aperiu significa un desdexamientu de les conquistes téuniques y instrumentales. algamaes durante'l paleolíticu superior y un retornu a tradiciones del paleolíticu inferior o mediu.

L'aire enllenó'l llibru d'arena, el xoven estudiante peslló l'asignatura pendiente coles fueyes fundiéndose nel sable. Tornó'l cuerpu cola intención d'echase na toalla. Col maxín esmaniáu na mar y les foles retrayéndo-y diezmil años d'esistencia topó'l

morenu cuerpu nã amburosa tarde calegando ente les sombrilles. Al quitar les gafes el verde restalló-y nel celebru dibuxando na atmósfera los grandes biescos epipa-leolíticos d'etapa Boreal-Atlántica u ente carbayos, umeros, tilos, fresnos, y nozales entamó surdir el sentimientu, esa fuercia suprañatural qu'embruxa a los homes y enllena de misteriu l'ámbitu máxicu que pieslla'l terrén agora llendiáu pol traxe bañu blancu saleándose na ñidia espluma de les foles.

